

December

SVIATOSŤ BIRMOVANIA

XII.

Advent a Vianoce sú časom rodiny, Svätej rodiny i tých našich rodín. Sviečky síce môžeme zapalovať kedykoľvek, aj darčeky si môžeme dať aj v iné dni, ale byť spolu ako rodina je niečo, po čom ľudia túžia a čo je pre niektorých, žiaľ, už len pekný sen. Ale Ježiš prichádza, aby vstúpil do medziludských vzťahov, aby nám priniesol pokoj, lásku, radosť, porozumenie... Ježiš chce priniesť nový život do našich srdc, oživiť v nás lásku a svojím detským láskavým spôsobom nás priviesť k zamysleniu sa nad sebou a vylepšeniu toho, čo sa pokazilo. Aj na to je tu Advent, čas stíšenia a modlitby – aby sme mohli byť opäť rodina.

Tohtoročný advent môže byť celkom jedinečný, ak budeme chcieť. Duch Svätý, ktorý zostúpil na Pannu Máriu a od toho okamihu v nej začal žiť a rásť Boží Syn, nás chce viesť týmto adventným časom: darom poznania nám dá v srdci pochopiť, čo si odo nás Pán Ježiš praje, alebo inak povedané: čo má byť môj celkom osobný darček pre Ježiška. Dar nábožnosti nám zase pomôže stíšiť sa a dôverovať Bohu – čo je v advente a vo vianočnom období vlastne jednoduché. Prichádza k nám ako malé bezbranné dieťa, aby sme sa ho nebáli, aby sme sa k nemu ľahšie priblížili a celkom sa mu odovzdali.

BIRMOVNÝ RODIČ – NIELEN ČESTNÝ TITUL

Duchovnú rodinu tvoria aj naši krstní a birmovní rodičia. Niekedy je to v oboch prípadoch tá istá osoba, ale nie je to pravidlo.

Birmovní rodič by mal byť človek, ktorého si birmovanec (alebo jeho rodičia) vyberajú preto, že ide príkladom správneho života kresťana.

Ako nám to predkladá aj *Kódex kánonického práva*: Úlohou birmovného rodiča je starať sa, aby sa pobirmovaný správal ako opravdivý Kristov svedok (porov. CIC Kán. 892).

Podmienky, ktoré musí birmovní rodič spĺňať, sú tie isté ako pri krstných rodičoch (Kán. 893 a Kán. 874, porov. Katechéza na mesiac jún www.burv.sk/rok-krstu-birmovania): má mať dovŕšený šestnásť rok života, nesmie byť postihnutý nijakým kánonickým trestom a musí mať všetky iniciačné sviatosti, teda krst, prvé sväté prijímanie i sviatosť birmovania.

Birmovní rodič nie je len na to, aby birmovanca pri udelení sviatosti predstavil biskupovi, potom mu dal darček a každoročne mu prispieval na Vianoce, narodeniny a meniny. Birmovní rodič preto drží pri udeľovaní sviatosti pravú ruku na jeho ramene, aby tým naznačil, že ho prijíma za

svojho chránenca, priateľa, že s ním vstupuje do duchovného príbuzenstva, že mu chce ochotnou rukou pomáhať, že chce byť jeho oporou, priateľom, radcom.

Mal by to byť preto niekto, komu mladý človek dovolí takpovediac „staráť sa mu do života“. Komu dôveruje a od koho prijme radu a pomoc. Kto bude môcť aj zasiahnuť a usmerniť, ak to bude potrebné. Niekedy má rodina očakávania, že si birmovanec vyberie niekoho z pokrvného príbuzenstva, tetu alebo uja. Avšak kritériom by mala byť práve duchovná blízkosť človeka, ktorý má živú vieru a dokáže ju komunikovať – podeliť sa so svojou vlastnou skúsenosťou na duchovnej ceste. Mal by to byť človek, ktorý si dokáže nájsť čas počúvať a rozprávať sa.

Birmovný rodič nie je iba čestný titul, ale povolanie. Ak ste birmovným rodičom, potom vás vaše birmovné dieťa považuje za svedka živej viery a dôveruje vám. Je to veľká zodpovednosť. Je to výzva byť neustále duchovne oporou, spojencom, „modlitebným bojovníkom“ pre vaše birmovné dieťa. Modlitba je najúčinnejšou a teda najdôležitejšou úlohou birmovného rodiča.

MODLITBA BIRMOVNÉHO RODIČA

Duchu Svätý, otvor moje srdce pre tú novosť života, ktorú si vdýchol svojim apoštolom na Turíce.

Pomôže mi žiť a kráčať v plnosti tvojich darov a nikdy sa nevzdať rozhodnutia žiť život, ktorý som objavil v Kristovi a plne sa zapájať do života Cirkvi, Kristovho tela.

Nech sa nikdy neuspokojím s vlažným životom viery.

Vovádzaj ma do života v plnosti, ktorý mi vydobyl Kristus.

Napln' na milosťou a múdrosťou, aby som viedol svoje birmovné dieťa k životu v pokoji, šťastí a radosti, ktoré dávaš jedine ty. Amen.

DARY DUCHA SVÄTÉHO

DAR POZNANIA

Každá skutočne inšpirovaná, múdra myšlienka pochádza od Boha. Keď dal Boh človeku dych, ducha, dal mu schopnosť myslieť dobré, inšpirované myšlienky. Je to dar. Človek vďaka tomuto daru spoznáva Boha, seba a svet a pravú hodnotu vecí. Človek prirodzene prahne po poznaní. Už Adam a Eva nedokázali odolať pokušeniu vziať si ovocie stromu poznania v túžbe vedieť všetko tak, ako Boh. Ale poznanie je dar. Podstatou daru je, že nám ho niekto dá, nedávame si ho sami. Môžeme a máme oň prosiť. Skutočné poznanie sa získava na kolenách, v modlitbe.

Vo Svätom písme čítame: „Večný život je v tom, aby poznali teba, jediného pravého Boha, a toho, ktorého si poslal Ježiš Kristus“ (Jn 17,3). Najvyššie a najdôležitejšie poznanie je poznanie nebeského Otca cez Pána Ježiša a náš vzťah s ním. Nejde tu len o teoretické poznanie, ale o osobnú skúsenosť s Pánom – zažiť jeho dotyk, osobné stretnutie s ním v modlitbe, adorácii, ale nachádzať ho aj v našich blízkych a v každodenných situáciách. Pán Ježiš sa má stať naším priateľom, ale na to ho najprv musíme lepšie poznať, aby sme mu mohli aj bezvýhradne dôverovať. Samozrejme, že je potrebné usilovať sa stále lepšie spoznávať Boha a pravdy našej kresťanskej viery aj štúdiom, čítaním Svätého písma a premýšľaním, ale aby sa nám On sám dal spoznať, na to je potrebný dar Ducha Svätého. Poznanie srdca a štúdium sa nevyklučujú, ale dopĺňajú. Sv. Otec Ján Pavol II. hovorí, že: *viera a rozum sú ako dve krídla, ktorými sa ľudský duch povznáša ku kontemplácii o pravde. Túžbu poznať pravdu a nakoniec poznať Boha, vložil do srdca človeka Boh, aby človek tým, že bude poznať a milovať Boha, mohol dospieť aj k plnej pravde o sebe samom* (Encyklika Fides et Ratio).

Učitelia Cirkvi boli často veľmi vzdelaní ľudia, ktorí hľadali pravdu. A predsa je ňou aj napr. sv. Tereza Ježiškova, ktorá nebola študovaná, ale mala práve toto vnútorné poznanie v Duchu Svätom, poznanie srdca. Duch Svätý nám teda dáva tento dar pre pravdivé poznanie Boha, pravdivé poznanie seba samého a tiež diania okolo nás. Tento dar nám pomáha správne chápať aj bolesť a utrpenie vo svete a v našom živote a naše celkom osobné povolanie a konkrétne poslanie. Toto duchovné poznanie nám pomáha správne nasmerovať svoj život, aby bol na väčšiu slávu Božiu a naplnením Božej vôle. Duch Svätý – Láska – nám pomáhať odkrývať Boží plán a vidieť Božiu lásku aj tam, kde prichádza vo forme kríža. Pravé poznanie je možné jedine v Láске – v Duchu Svätom. Našou úlohou je otvoriť sa mu.

V 16. storočí **Ignác z Loyoly** vymenoval dvoch zo svojich jezuitov za misionárov do Indie; keďže druhý kandidát v deň odchodu ochorel, musel ho bez ďalších okolkov a – ľudsky povedané – úplne neplánovane zastúpiť **František Xaverský**. On v tom hneď rozpoznal Božie riadenie (darom poznania) a nastúpil na loď. V Portugalsku ochorel druhý spolubrat, a tak František Xaverský odcestoval do Indie celkom sám. Stal sa jedným z najväčších misionárov v dejinách Cirkvi.

DAR NÁBOŽNOSTI

Pier Giorgio Frassati raz vychádzal z kostola s ružencom v ruke. Stretol ho priateľ a povedal mu: „Ach, stal si sa svätuškárom?“ – „Nie,“ odpovedal, „zostal som kresťanom“.

Mladí ľudia si často mylne myslia, že je to čosi staromódne a neatraktívne. Zvykne sa aj posmešne povedať: on je taký svätuškárom, ona je taká pobožná, keď sa niekto zvykne prežehnať pred jedlom aj na verejnosti, alebo chodí aj cez týždeň na svätú omšu.

Ale skutočná zbožnosť, nábožnosť je niečo krásne – znamená úprimný, dôverný vzťah s Bohom. Aj slovo **nábožný** to napovedá: **nazerajúci na Boha**.

Napríklad **Giuseppe Moscati** – lekár z Neapola. Vo filme *Doktor pre chudobných* ho takmer nevidíte modliť sa. Len raz. Hoci je nám jasné, že jeho dobročinnosť a sila slúžiť vychádzali z vernej modlitby a sviatostného života. Ale vidíme tam jeho činy, jeho rozhodnutia. A jeho vnútorný pohľad na Boha (nazerajúci na Boha), v okamihoch, keď hľadal odpoveď v Božom srdci.

Zo Svätého písma vieme, že Pána Ježiša nezaujímala okázala zbožnosť farizejov – to, že sa postia, modlia, dávajú almužnu, desiatky zo všetkých bylín a celej úrody... To všetko boli len vonkajšie úkony, formalizmus.

Pravá nábožnosť nie je len vonkajším úkonom, formálnou pobožnosťou, ale je to spôsob, ako sa správame voči Bohu, aký s ním máme vzťah. Povedané jednou vetou: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou!“ (Mt 22, 37). Preto je to aj prvé a najväčšie prikázanie.

Opravdivá nábožnosť je túžba duše milovať Boha ako Otca, zachovávať jeho príkazy a tak sa mu zapáčiť, hovorí sv. Tomáš Akvinský. Týmto darom v nás rastie radosť z modlitby, z účasti na slávení Eucharistie, adorácii. Takáto autentická vnútorná nábožnosť, ktorá je stretnutím sa so živým Ježišom, volá po vonkajšom svedectve. V tom zmysle sa dar nábožnosti týka celého nášho života. Aj svet od nás očakáva, že ako kresťania budeme autentickí. Preto nesmieme viesť dvojité životy. Jeden tzv. náboženský: v kostole, keď sa modlím, sponedám, spievam v spevokole... A druhý súkromný, civilný život, kedy si robím, čo ja chcem. Nábožnosť ako dar Duchu Svätého sa má prejavovať v celom našom živote, nezávisle od toho kde som, s kým som a čo robím, mám byť pripravený vydať svedectvo o Božej láske: o tom, že máme Otca, ktorému môžeme dôverovať, že je tu Srdce, ktoré na nás neustále myslí a miluje nás takých, akí sme. A že máme Matku, ktorá vidí každú núdzu ako kedysi v Káne a oroduje za nás.

ZÁZRAK SVÄTÉHO MIKULÁŠA

V meste Kujbyšev žila zbožná matka a jej 18-ročná dcéra Zoja, ktorá bola ateistka. Na Silvestra 31. decembra 1956 večer pozvala Zoja sedem svojich priateľiek a rovnaký počet mladých mužov na večeru a tanec. V tom čase bol pôst pred Vianocami (v Rusku sa slávia 7. januára) a Zojina matka ju prosila, aby neplánovala večeru, ale dcéra trvala na tom, že bude po jej. V ten istý večer sa jej matka odišla modliť do kostola.

Prišli všetci pozvaní okrem Zojinho snúbenca, ktorý sa zdržal. Volal sa Mikuláš. Mladé dámy a páni sa rozdelili do dvojíc, len Zoja zostala sama. Nevedela, čo má robiť, a bez toho, aby sa poriadne zamyslela, zložila zo steny ikonu svätého Mikuláša Divotvorcu a povedala: „Vezmem si tohto Mikuláša a pôjdem si s ním zatancovať.“ Nevenovala pozornosť svojim priateľom, ktorí jej radili, aby sa nedopustila takého rúhavého činu. „Ak Boh existuje, nech ma potrestá,“ povedala. A tak začala tancovať. Urobila dve alebo tri otočky, keď sa v miestnosti zrazu spustil strašný hluk, akoby víchor a ožiarilo ich oslepujúce svetlo ako blesk. Predchádzajúca radosť sa zmenila na strach. Všetci vyľakane utiekli z miestnosti. Len Zoja tam stála nehybne, s ikonou svätého Mikuláša pritisnutou k hrudi, skamenená a zamrznutá ako mramor. Lekári, ktorých narýchlo privolali, jej napriek mnohým pokusom nedokázali pomôcť. Injekčné ihly, ktoré sa jej pokúšali vpichnúť, sa ohýbali a lámali, keď narazili na jej mramorové telo! Lekári ju chceli odviezť do nemocnice, ale nedokázali s ňou pohnúť z miesta. Nohy mala ako pribité k podlahe. Bez vonkajších známkov života, ale predsa žila – jej srdce stále bilo! Nebola však už schopná jesť ani piť.

K domu začali prúdiť davy ľudí. Úrady však rýchlo nariadili, aby bol dom uzavretý. Strážili ho vždy dvaja policajti v striedavých osemhodinových zmenách. Niektorým zo strážcov od strachu zbeleli vlasy, hoci boli ešte mladí (28 – 30 rokov), keď každú noc počuli Zojin desivý krik: „Mama, modli sa! Modli sa, sme stratení pre naše hriechy! Modli sa!“ Matka sa pri nej deň a noc modlila. Všetko rozpovedali patriarchovi a požiadali ho, aby sa modlil za Zojino uzdravenie. Patriarcha odpovedal: „Ten, kto ju trestá, sa nad ňou aj zmiluje!“

V deň Božieho narodenia prišiel do domu otec Serafim, modlil sa a požehnal celú izbu. Potom mohol vziať ikonu zo Zojiných rúk a povedal: „Teraz musíme čakať na znamenie na Veľkú noc.“ V predvečer sviatku Zvestovania Pána (ktorý toho roku pripadol na sobotu tretieho týždňa Veľkého pôstu) prišiel za strážcami vlúdny starec a požiadal ich, aby mu dovolili vidieť Zoju. Policajní strážcovia to odmietli. Na druhý deň prišiel starec znova, ale opäť ho odmietli. Tretíkrát, v deň Zvestovania, mu strážcovia dovolili vstúpiť. Stráže počuli, s akým súcitom sa pri vstupe prihovril Zoji: „Tak čo, unavila si sa od státiť?“ Prešlo trochu času, a keď chceli strážcovia starca vyhodiť, nenašli ho v miestnosti. Všetci si boli istí, že to bol sám svätý Mikuláš.

Zoja tam stála presne štyri mesiace (128 dní) až do Veľkej noci, ktorá toho roku pripadla na 23. apríla. V noc slávneho Kristovho zmŕtvychvstania začala Zoja mimoriadne hlasno volať: „Modlite sa!“ Noční strážcovia sa začali triasť a pýtali sa: „Prečo tak veľmi kričíš?“ Odpovedala: „Aké strašné, zem horí! Modlite sa! Celý svet je stratený pre svoje hriechy, modlite sa!“ Vtom Zoja opäť ožila, svaly jej začali mäknúť, vrátil sa jej život. Položili ju na matrac, no ona naďalej volala a vyzývala všetkých, aby sa modlili za svet, ktorý je stratený pre svoje hriechy, za zem, ktorá horí pre svoju nepravosť.

Všetky tieto udalosti šokovali obyvateľov Kujbyševa a okolia. Mnohí ľudia opäť našli vieru v Boha, keď videli zázraky, počuli jej výkriky a prosby, aby sme sa modlili za ľudí, ktorí sú stratení pre svoje hriechy. S pokáním sa vrátili do Cirkvi. Tí, ktorí nenesli krížik, ho začali nosiť, hoci v tom čase za to mohli zaplatiť životom. Návrat k viere bol taký veľký, že kostoly nemali dosť malých krížikov pre všetkých, ktorí ich hľadali. Nielenže tisíce ľudí znovu našli vieru v Boha, ale svoju vieru prejavili aj skutkami, teda boli pokrstení a začali žiť mravne. Nielenže uverili, že Boh existuje, ale stali sa kresťanmi.

KONKRÉTNE KROKY

1. Na začiatku Adventu prosme Ducha Svätého, aby sme spoznali, aké predsavzatie najviac poteší Božie dieťa a upevní lásku v našej rodine.
2. Ak si birmovný rodič, pomôž svojmu birmovnému dieťaťu dobre sa pripraviť na Vianoce. Ak sa to nedá navonok, modli sa za neho každý deň vo forme adventného kalendára. Modlitby a obety si môžeš zapisovať do malého denníka a darovať mu ho ako darček pod stromček. Na niektoré strany môžeš napísať myšlienky svätých alebo citáty zo Svätého písma, ktoré ti pomohli na tvojej duchovnej ceste.
3. Na všetko potrebujeme čas prípravy. Advent je prípravou na Vianoce, birmovanci sa pripravujú na birmovku. Aby si sa raz mohol/a stať birmovným rodičom, aj ty sa už teraz pripravuj na toto poslanie. Dobrou pomôckou ti môže byť aj príručka Sprievodca pre birmovného rodiča, ktorá je súčasťou programu Vyvolení.
Viac informácií nájdeš na: www.sviatostbirmovania.sk
4. Svätý Mikuláš je priateľom všetkých detí, ale chce obdarovať nielen tých najmenších, ale aj dospelých. Na adventnej ceste do Betlehema nás pripravuje na sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie, aby sme s čistým srdcom mohli kráčať k jasličkám. Prosme ho o dar dobrej predvianočnej svätej spovede.
5. K prosbe o vylepšenie medziludských vzťahov, o nápravu toho, čo sa pokazilo, o pokoj a harmóniu v rodine, patrí aj celkom konkrétny krok z našej strany. Skúsme druhých obdarovať tak, aby za naším darom cítili Božiu lásku v nás. Často stačí maličkosť, aby sme rozdúchali ishierku porozumenia, alebo ju nanovo zapálili. Nakoniec aj sám Boh sa stal pre nás darom, aby si nás získal.